

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1902.

Leto III.

Pesmi Andreja Rapéta.

Toži luna . . .

Toži luna blede,
luna na višavi . . .
Zebe jo brez suknjice,
čepice na glavi.

Bosa mora iti
po vsi nočni poti;
črevljev očka ni ji dal,
češ: „Saj mraz ne bo ti! . . .“

Pa se za gorami
mladi dan zaznaval,
zardel sramote je,
luno pogledaval.

Pa ji dal je suknjico,
suknjico prebelo,
da bi z njo siročje se,
ko je dan, odelo . . .

Pa se je oblekla
luna, priklonila,
z zvezdami-sestricami
dnevu se je skrila . . .

Igrale so se zvezdice . . .

Igrale so se zvezdice
po nébesnih višinah,
posnemale otroke so
tam doli na nižinah.

„Ti danes ‚slepa miška‘ boš,
zamiži in nas lôvil . . .
Hop, hop! Nobena sestra zdaj
se miški ne odzôvi!“

In smeh v očeh, na licih smeh
je gorel zvezdam živim . . .
Za njimi plaval je oblak,
ogrnjen s plaščem sivim . . .

In vzrle so ga zvezdice,
pa vse so zaječale
in od strahú, bojazni so
na miru vse obstale . . .

Oblak pa dalje plaval je,
ovil jih s plaščem sivim,
in zjokal se nad takim je
drobižem nagajivim . . .